

SANELA —
ĐURINEC VESNA
RAIČ PARUN

KRONOLOGIJA
PRIBLIŽAVANJA I
INTERPRETIRANJA

Sanela Đurinec Raič dovršava sliku Neostvorena – Rastanak, 4. travnja 2024.
foto: Noah Raič

SANELA — ĐURINEC VESNA RAIČ PARUN

KRONOLOGIJA PRIBLIŽAVANJA I INTERPRETIRANJA

Davna 1922.

Pjesnikinja, esejistica, prevoditeljica i slikarica Vesna Parun svoj je životni put započela 1922. godine u kući na rtu Bučina na otoku Zlarinu. Kao četvrto, zadnje dijete u obitelji, prema njenim sjećanjima, otac ju je želio nazvati Suvišna i to je tužno imenovanje često zakrivalo Vesnu, Mariju i Cvijetu, vedra krsna imena koja su joj konačno pripala. Naravno, bila je riječ o književničinom tumačenju situacije kojoj nije mogla svjesno svjedočiti, no njime kao da je godinama učvršćivala narativ o svom rubnom položaju u našoj društvenoj i književnoj zajednici. Dakako da je bilo jednostavnije zamišljati da je takav položaj predodredio otac, nego li priznati kako je to morao biti i dobrim dijelom i njen odabir.

U isto to vrijeme pradjed slikarice i likovne pedagoginje Sanele Đurinec Raič živio je i težački radio u Vugrovcu, slikovitom i povijesno rano utemeljenom mjestu pod upravom zagrebačkog biskupa, a o čemu svjedoče brojne baštinske točke – grobovi drugih odvjetaka obitelji Đurinec uz crkvicu sv. Mihovila, pitomi zeleni brežuljci koji ulaze u naš vidik stojimo li na povišenom položaju uza spomenutu srednjovjekovnu crkvicu s oslikanom unutrašnjosti, ljetnikovac zagrebačkog biskupa Thauzyja (danas Planinarski dom Vugrovec) itd.

1940. i oko nje

Vesna Parun došla je u Zagreb nakon školovanja u Šibeniku i Splitu prvi puta 1940. godine kako bi se upisala na Studij romanistike na Filozofskom fakultetu. Prema strpljivom istraživanju Denisa Derka, u Zagrebu tada već živi i njena obitelj u iznimno bremenitim okolnostima jer je otac ostao bez posla. Te iste godine književnica doživljava i privođenje na policiju zajedno s tristotinjak drugih mladih ljudi, sudionika recitala pjesama Vladimira Majakovskog. Njihov će se popis kasnije naći u rukama ustaške policije i on će, kao i čitavo to iskustvo, ostati snažno zabilježen u knjižnoj memoriji Parunove. No, u Zagrebu postoji i još važniji razlog njena dolaska. Naime, ovdje studira pravo Petar Brešković, Bračanin s kojim je povezuje višegodišnji ljubavni odnos.

Iza ulaska njemačkih trupa u grad Vesna se nakratko vraća u Split da bi se ponovno pojavila u Zagrebu 1942. godine i to u najvećoj prostornoj blizini obitelji Đurinec – u Sesvetama. "*I pristupih toj Panoniji po drugi put – sada ne odozdo s juga, nego odnekud s leđa, zaobilazno burnom Bosnom. Točno prije 40 godina, u rano i snježno proljeće, ispadoh iz poluteretnog vlaka na stanicu Sesvete, istočno od Zagreba – i od tog trena pa do danas, s povremenim prekidima, ja gledam sveđ ovaj isti komad neba nad sobom, na periferiji metropole, gdje se ušančih, opasanoj cestom na jugu i padinama Medvednice na sjeveru...*". Naime, kako je otac Ante Parun postao općinskim činovnikom u Sesvetama, obitelj je smještena tamo u dvorišnoj kućici u blizini općinske zgrade koju književnica opisuje kao *babarogin zamak*. Neko vrijeme i ona tamo boravi i često pješači do Črnomerca kako bi Petru donijela hranu i ostale potrepštine dok se skrivao od vojnog poziva. Na drugoj strani, onaj kojeg ne može spasiti jest njen brat Mirko koji iz Sesveta kreće prema partizanima u Ivanjoj Reci i zauvijek za obitelj ostaje *Nestali*.

U tom ratnom razdoblju prabaka i pradjed Sanele Đurinec Raič skrivaju se po skloništimama kako bi on izbjegao ponovni povratak u njemačku vojsku. U Sesvete ne odlaze, tamo nema ničega važnog za njihovu svakodnevicu. No, u Sesvetama, prema svjedočenju Vesne Parun, nastaju mnoge njene rane pjesme – *Balada prevarenog cvijeća*, *Ivanja Reka* posvećena bratu, *Sjećanje na ljubičastu boju* i druge. Neke od njih pojavit će se u glasovitoj prvoj zbirci *Zore i vihor* 1947. godine, a koja će igrati također važnu ulogu u memorijskom konstruktivnom biografiji Parunove. Naime, tu je zbirku ekspresivnih iskaza mlade autorice u svijet recepcije popratila negativno obojana kritika Marina Frančevića i prema njenom mišljenju tu započinje njen prisilni slobodni stvaralački put sa stalnim preprekama koje su postavljali oni društveno moćniji, a danas bismo rekli i društveno inteligentniji.

Prostorne točke toga puta u Zagrebu su mnogobrojne. Tijekom rata i poraća, Sesvete su samo jedna od njih, dok su centrom razasute mnoge druge kao brojne iznajmljene sobe uz koje se Parunova nikada ne vezuje i ne obilježava ih ničime nego li svojim pisanjem i to najčešće u krevetu. Krevet je najvažniji element koji mora biti osiguran kao bitna okolnost njena pisanja, a ne soba niti novac, kako to sugerira Virginija Wolf.

1950-e

Godine 1953. Vesna Parun prolazi iskustvo potpunog ljubavnog sloma, pokušava suicid i završava u Bolnici na Rebru oporavljajući se danima. Na književnoj razini taj je događaj trajno visoko estetski označen, kako to već biva u apsurdnom odnosu stvarnosti i pjesničke zbilje, stihovima jedne od njenih najpoznatijih ljubavnih pjesama *Ti koja imaš ruke nevinije od mojih*. I kada Parunova iduće godine useljava u stan koji joj je dodijeljen u novoizgrađenoj zgradi u Studentskom gradu u Dubravi (nekada Badelova 15, danas Vile Velebita 15), neće to osjetiti kao podršku stvaranju. Dapače, k njoj će useliti, kako je zapisala, svi *beskućni brodolomci* iz Sesveta – otac i majka, sestra s malim djetetom, teta, a ometat će je i nasljeđeni obiteljski bremeniti odnosi i stvarna i prenesena hladnoća stana te će se njena lutanja zapravo nastaviti...

Godine 1956. u Sesvetama se rodio Sanelin otac koji će uvijek ostati živjeti u svom izvornom okruženju slikovitog Vugrovca. Zanimljivo je da će kasnije upoznati Vesnu Parun, no bit će to već u 21. stoljeću i tijekom njena zadnjeg životnog kruga u Stubičkim Toplicama.

1970-e

Majka Vesne Parun, Šoltanka Antica bila je jedina članica obitelji, uz nestalog Mirka i tetka Petra, s kojom je Vesna bila duboko povezana. Stoga godina njene smrti – 1972. – također predstavlja važnu memorijsku točku. Nažalost, prije nje Vesna je prvo prošla stvarnu fizičku bol – operativni zahvat i duži oporavak uz more, tijekom kojeg je počela intenzivnije slikati u prirodi i bojama, potezima i vizualnim ekspresijama opisivati viđeno i doživljeno, jer su riječi, kako je to kasnije rekla, bile presahnule. Tako će biti gotovo do kraja života – smjenjivat će se književno i likovno stvaranje i pratit će ga nastojanje da uratci iz oba medija dopru do publike putem izdavanja knjiga, susretanja s publikom, pripremanja izložaba, pisanja predgovora drugim bliskim umjetnicima i sl. No, krajem 1972. godine doživjela je i majčin odlazak.

Tada joj je u ruke došla knjiga koja će zadržati njenu pažnju i postati stalnim književnim i životnim pratiteljem – Knjiga promjena Yi – Jing. Knjiga je *preuzela ulogu* Vesnina *čuvara, vodiča i učitelja* iz jednostavnog razloga jer se u njoj svaka stvar i svaka neponovljiva situacija životna imenuje nepogrešivom pravom riječju. Knjizi se, a koja u sebi sadrži tri povišesna knjižna sloja i u kineskoj kulturi predstavlja kanonsko književno djelo uobličeno prije Krista, zasnovano na trijadi odnosa moći zemlja – nebo – čovječanstvo (simbolizirano stalnom promjenom i varijacijama trigrama i heksagrama). Prvi put mu se pitanjem obratila upravo iza majčine smrti i nastavila tako gotovo svakodnevno, oslanjajući se na dobivene odgovore prilikom upoznavanja novih ljudi, donošenja važnih odluka, postavljanja pitanja za neke druge, bliske obične ljude s kojima je znala dijeliti iskustvo igara na sreću... Tako je opet netko drugi mogao preuzeti odgovornost za njene životne odluke, spontane i impulzivne, percipirane kao donošene na nekoj drugoj, nama običnim smrtnicima nepoznatoj razini...

Na kraju 70-ih godina 20. stoljeća rodila se u Sesvetama Sanela Đurinec i tim se rođenjem uspostavila mogućnost jednog zanimljivog umjetničkog i ljudskog odnosa i preplitanja. Njen prvi susret s književnošću Parunove bio je potpuno iskren, posvjedočen javno recitiranjem pjesme za djecu *Ide zima* da bi se nastavio kasnije, u mladenačkim danima, čitanjem ljubavne poezije.

1987.

Negdje upravo kada Sanela u osnovnoj školi govori nježne Vesnine stihove o zečiću (kojem nedostaje sestrice kojoj bi grijao šape), Vesna Parun tijekom 53 ljetna dana leži zatvorena u svom tada već oslikanom stanu u Dubravi i piše, neprestano, uporno, ostavljajući unutar eseja o propitivanju temeljnih ljudskih vrijednosti i praksi te o književnosti, zapravo najdublje i najpotresnije autobiografske detalje. Dakako, mislimo pri tome na nastanak knjige *Krv svjedoka*, njeno najgušće narativno tkivo koje nam se 2019. godine, pripremajući izložbu *Balade Vesne Parun* u Muzeju Prigorja u Sesvetama, počelo otkrivati u svojoj slojevitosti, začudnosti i snazi.

2019. – 2024.

Uoči 100. obljetnice rođenja Vesne Parun i za potrebe spomenute izložbe zamolili smo Sanelu Đurinec Raič, kao slikaricu, dizajnericu knjiga te stanovnicu Sesveta da slikom interpretira *Baladu prevarenog cvijeća*, pjesmu koja je nastala i imala i stvarno uporište u pustim ratnim Sesvetama. Tada je uslijedilo ponovno pažljivije čitanje i stihova Vesne Parun, a mi koji smo se upustili u dodatno istraživanje njene iznimne biografije, zainteresirali smo je za prozne sastavke. *Krv svjedoka* koja je ušla je u naše osobne knjižnice, približila se našim krevetima i postala knjigom savjetnicom, potpuno jednako kao što je to bila Knjiga promjena za Vesnu Parun.

Te iste godine Sanela je započela koncipirati slike za novu izložbu i stvarati ovaj sedmodjelni obojani ciklus kojim iz dubine svojih razumijevanja i osjećanja interpretira pojedine odlomke ili samo rečenice iz spomenute knjige.

U razgovorima i u usporedbi s interpretacijama drugih umjetnika odmah smo razjasnile kako nadahnjivanje i inspiriranje književnim narativima ne znači ostajati samo na razini sadržaja, nego razumjeti gradnju i karakteristike tekstova te onda preispitivati značenjsku razinu, u prvobitnom književnom kontekstu, ali i u onom osobnom. U tom osobnom Sanelinom nalazilo se mnoštvo stvorenih mentalnih slika doživljenih okoliša Vugrovca (potresom oštećene župne crkve i Sv. Mihovila) i Sesveta (kuća, šuma) te onih određenih obiteljskim odnosima i sve je njih nakon čitanja eseja Parunove slikarica pretraživala, izabirala one u najvećem suglasju s tekstovima te ih suprotstavljala i vizualizirala.

Znale smo od početka da će slikarski narativ morati biti iznimno gust, u sebi sučeljavati nekoliko slikanih slojeva, a sve kako bi ukazao na sam karakter ishodišnih tekstova. Jednako tako znali smo da se Sanela neće morati odreći svog najčešćeg modusa gradnje sadržaja suprotstavljanjem slojeva (sličnost s Vesninim pojmovnim oprekama!), no on je postao toliko zgusnut i zahtjevan da je sam proces slikanja pretvarao u dugotrajno iskušavanje same umjetnice, njene unutarnje percepcije i mentalne discipline, ali i vještine i snage i upornosti ruke koja drži kist satima...

Prva slika ciklusa i prvo iskušavanje metodologije dogodilo se u odnosu na esej *Mi koji smo čitali bajke* (poglavlje Koliba u šikari, str. 107) i sljedeći navod: „**Umjesto simbolične borbe dobra i zla u bajkama, oni su kao djeca, motrili oko sebe budnim okom sve – pa bilo to dobro ili zlo, san ili java – što bi moglo ugroziti njihov opstanak, njihov status kakvog takvog građanina, seljaka, birača, svjedoka svakidašnjice.**“ I dok je književnica ovdje propitivala spremnost za životne nedaće u dvije društvene grupacije, za umjetnicu je to bilo pitanje o osobnoj naivnosti, a koja se često razvija upravo u onih koji odrastaju u prostorima bajki. Njihova se sigurnost krije u izmaštanoj, ali i stvarnoj šumi, čiji elementi mogu za nekoga imati i negativnu konotaciju, kao što je to, primjerice, lovačka čeka, a koju zakriva gusta zelena koprena satkana od sati i sati strpljivog potezanja kistom.

Koliba u šikari – *Mi koji smo čitali bajke*, 2023.
akrilik na platnu, 220 × 150 cm

Druga slika nastala je inspirirana esejem *Ptičja strašila* (unutar poglavlja *Prijetim, dakle: postojim!*, str. 95-96.), odnosno njegovim sljedećim rečenicama: „**Taj najšaljiviji vid prijetnje na ovoj zemlji – ptičje strašilo – star je valjda koliko i oruđe na prelasku iz nomadske ere u sjedilačku poljoprivredu....Prijeteći pticama čovjek se, ustvari domislio kako se može ista taktika primijeniti i na društvena bića. Zašto pustiti podanike na miru kad ih možeš na tisuću načina plašiti, ugrožavati, prijetiti im, ometati im san, zaustavljati korak?...**“ Nema sumnje da je ovo opisivanje i razumijevanje fenomena prijetnje u ljudskom društvu bilo istoznačno i za književnicu nekada (posebice Parunovu koja je živjela i stvarala izvan institucija) i za umjetnicu danas, kad su prijetnje i strahovi umnoženi do neslučenih razmjera putem medija i društvenih mreža. Tom strahu se treba oduprijeti i onaj ležeći portret, čiju polovicu lica razaznajemo, dok je druga rastvorena košmarom razmišljanja. Veo od blijede crvene tkanine svakako štiti od prijetnji.

Prijetim dakle postojim – Ptičja strašila, 2023.
akrilik na platnu, 220 × 150 cm

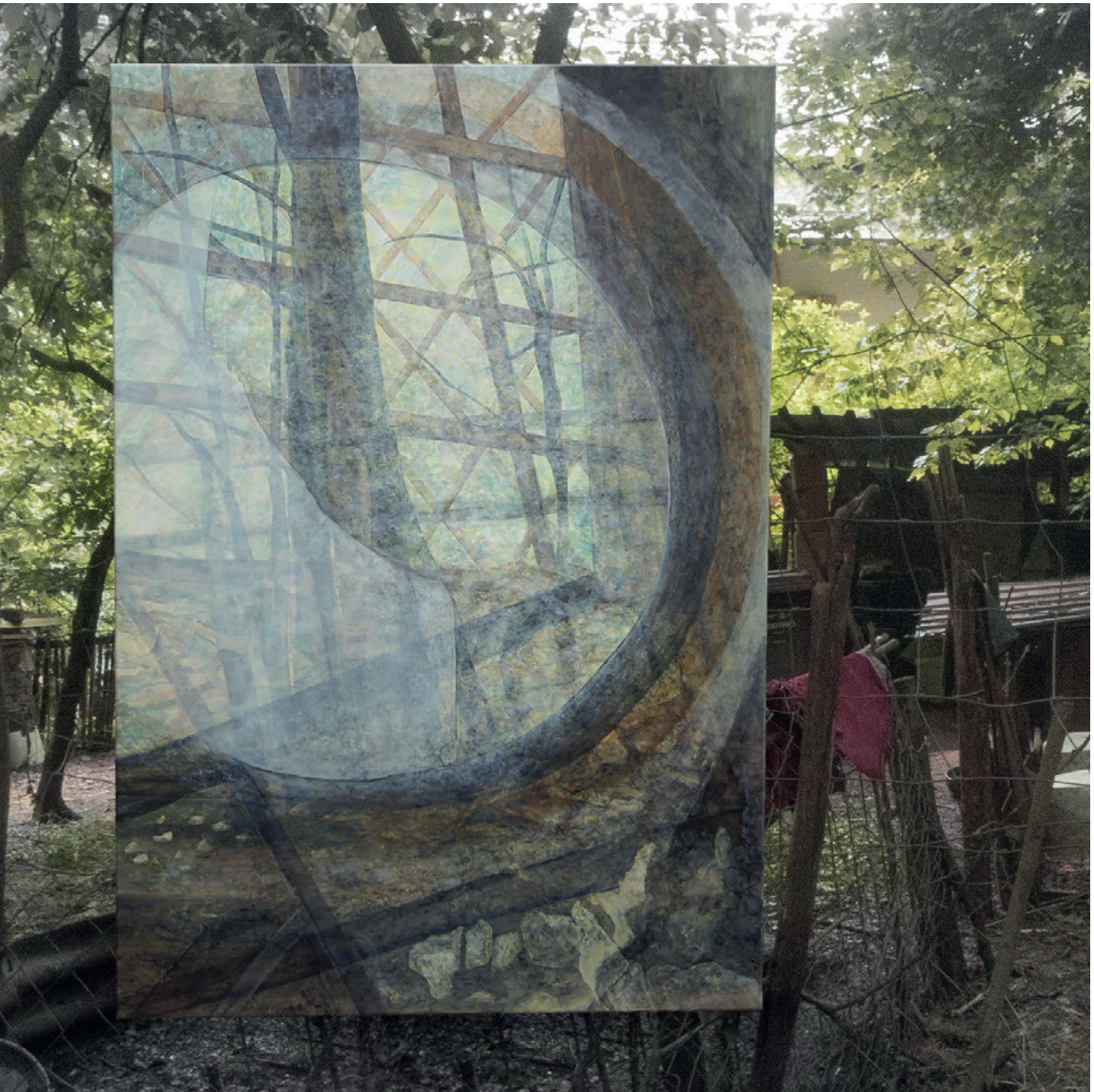

Kći nečastivog – Buđenje Trnoružice, 2023., akrilik na platnu, 220 × 150 cm

Treća je nastala slika **Buđenje Trnoružice** (poglavlje Kći nečastivog), vezana uz sljedeći citat: „**Ono što je dugo spavalo, začarano, vratiti se može u zagrljaj jave samo najnježnijom glazbom čulnosti, najtišom bijelom meditacijom živih....**“ (str. 67). I dok je Parunova ovdje zapravo problematizirala uskraćivanje budnosti u jednom čitavom društvenom razdoblju, Sanela Đurinec Raič oslikava

osobno prebivanje u kreativnom snu (iako ona mora i uspijeva efikasno upravljati svojom zbiljom), ali i prebivanje njoj bliskih ljudi u sigurnosti snova koji ublažavaju ozbiljne traume.

Antropologija laži – Antropologija laži, 2023., akrilik na platnu, 220 × 150 cm

Nastanak četvrte slike motivirala je *Antropologija laži* i sljedeće rečenice: „**Svjedočenje neumorno, bez prestanka o čovjekovoj gigantskoj borbi s vanjskim svijetom kao i o istini njegove unutrašnje vizije opstanka, umjetnost je u svojim najsretnijim trenucima nadvladala prirodu, bacila ljudsko društvo na koljena, ušutkala laž...**” (str. 91). I dok je za Parunovu ljudska laž, laž pojedinca, kate-

gorija kojom se zapravo bavi u čitavoj knjizi *Krv svjedoka*, za slikaricu je to iskaz o stanju slobode koje se ostvaruje (samo) u trenucima kreativnog djelovanja i nadvladava ljudski okoliš, stvoren, izgrađen i rušen, često puta neprijateljski nastrojen prema umjetnicima, još i više prema umjetnicama.

Peti slikani iskaz potaknuo je esej *Poruka cvjetne čaške*, a iz njega sljedeće rečenice: „**Raj i pakao dvije su zemaljske posude, obje ispunjene pitkom vodom izvorskom. Spojene su srcem čovjekovim. Njegovom krvlju. U čemu je razlika između njih? U tome što iz jedne piju oni koji bližnjima pričinjaju radost. Iz druge oni koji im nanose bol. I jer su posude spojene, otrov iz jedne miješa se s pitkom vodom one druge...**“ Kad ga čitamo ovako odvojeno, ne možemo razumjeti kontekst, odnosno činjenicu da se književnica u njemu dotaknula spolnosti u različitim ljudskim vremenima. No, slikarica je izdvojila ovaj detalj, uspostavljen, kako je to često kod Parunove, na napetim dvodjelnim oprekama kao što su raj – pakao, radost – bol, otrov – pitka – voda i interpretirala ga suprotstavljanjem i preplitanjem triju narativa, od kojih onaj simbolični cvjetni (znak za udrugu Ostvarenje i poučavanje drugih likovnim vještinama) kao da nadržasta i preplavljuje one u kojima se zrcali prošlost, uzdrmana i drugim pogledima i razornim događajima kakav je bio zadnji potres 2020.

Kao osnova za preostale dvije slike poslužile su **pjesme u prozi Vesne Parun**, a na koje je slikarica primijenila isti princip kao i na eseje iz *Krvi svjedoka* – pažljivo čitanje, odabir sinhronizirajućeg navoda te njegovo slikovno interpretiranje. Tako šesta slika počiva na sljedećem navodu: „**U dane kad nam se čini da smo suvišni, zaključamo se u pre-sahli bunar nasred polja ili legnemo u imaginarni hlad crnog duda, odakle smo nekoć gnječili vino ljeti u rumenim kacama djetinjstva...**“ (*Podnevno odmaranje*, str. 287) Književničina metaforika potaknula je u slikarice živo sjećanje na djetinjstvo u Vugrovcu, no koje se našlo u preplitanju sa sadašnjošću i autoričinom pozicijom u svijetu. U konačnici nastala je iznimno uravnotežena kompozicija bogate slojevitosti koja kao da je tražila svoj slikarski nastavak – zadnju sliku, motiviranu citatom iz pjesme u prozi **Na raskršću** (str. 286): „**Na raskršću slučajno biram put i dospijem uvijek onamo gdje me očekuju**“. Lapidarni citat doista je poticajan za promišljanje i uspoređivanje, jer dok je književnica tako intuitivno najčešće i postupala u svom u životu slijedeći sudbinsku slučajnost (sjetimo se spontanog odlaska do Stubičkih Toplica i susreta s mitskim likom sveznajuće stogodišnjakinje Magdice!), slikarica i likovna pedagoginja Sanela Đurinec Raič za ovu vrstu svakodnevnih prakse nema niti vremena niti društvenih uvjeta. Njen je društveni okvir tako čvrsto postavljen, razapet na mnogobrojnim likovnim tečajevima i akcijama Ostvarenja, suradnji s drugim javnim ustanovama u Sesvetama, slikarskim subotama uz vino itd., da je slučajan odabir na nekom životnom raskršću gotovo nemoguć, a sloboda Parunove samo dohvatna u snovima.

Pogreška iz ljubavi – Poruka cvjetne čaške, 2023.
akrilik na platnu, 220 × 150 cm

Neostvarena – Popodnevno odmaranje, 2023.
akrilik na platnu, 220 × 150 cm

Tek početkom 2024. godine, kada su život i nagnuće to dozvolili, počela je nastajati sedma, završna slika ciklusa, koju po prvi puta pokazujemo upravo u Muzeju Prigorja. Uporište je nađeno u pjesmi u prozi **Rastanak**, unutar skupa **Neostvarena**, a koja započinje ovako: **Ima svijetlih i tamnih rastanaka, kao što ima svijetlih i tamnih oblaka** (str. 288). Kako bi osvjetlila svoj osobni proces rastanka, Sanela je napokon uzela kist u ruke i naslikala završnu kompoziciju, jasno građenu na motivima arhitekture iz sjećanja, ali i (naslućenih) bolnih iskustava, istom zahtjevnom tehnikom dugog slikanja. Ona jest tamna i ne koristi boje iz prirode koja okružuje i tješi, ali svjetlo ipak u nju dolazi kroz otvorena vrata i pada na tamne krhotine ljudskog propitivanja i kidanja veza.

Na kraju knjige **Krv svjedoka** književnica priznaje da ju je **svaka napisana pjesma mijenjala i to gotovo do neprepoznatljivosti, ali i da je u prozi otkrila mnoge svoje tajne**. Prateći godinama stvaranje Sanele Đurinec Raič, likovni put koji je krenuo od plošnih, krajnje pročišćenih i blijedih sjećanja pa do ovih slojevitih interpretacija, možemo prihvatiti kako se i njeno slikarstvo mijenjalo do neprepoznatljivosti, ali i kako su značenja i tajne nazočne u tolikom broju da će ih se morati otkrivati strpljivim gledanjem svake pojedinačne slike, detektiranjem slojeva značenja i povezivanjem s njima i tako omogućiti njihov daljnji, zaseban život, a o čemu svjedoče i fotografije ilustratora i umjetnika Zdenka Bašića kojima je popratio ovaj ciklus. Interpretacija se nastavlja, a to i jest uloga umjetnosti.*

Žarka Vujić

* Ovaj tekst prerađena je verzija onog koji je objavljen uz prvo izlaganje većeg dijela ciklusa u Galeriji Kranjčar 2023. godine. U tekstu su korištene sljedeće knjige i članci: Derk, D. Život ispunjen seobama i nedaćama. Kolo, br. 1, 2022. <https://www.matica.hr/kolo/701/zivot-ispunjen-seobama-i-nedacama-33083/>, 5.06.2023. / Parun, V. Noć za pakost. Zagreb: MH, 2001. / Parun, V. Krv svjedoka i cvijet. Zagreb: Mladost, 1989.

Zahvaljujem tvrtki EMI 23 / vl. I. i M. Lipovac te Darku Židaku na pomoći u realizaciji ove izložbe.

Sanela Đurinec Raič

POPIS DJELA

1. Kći nečastivog – Buđenje Trnoružice, 2023., akrilik na platnu, 220 × 150 cm
2. Antropologija laži – Antropologija laži, 2023., akrilik na platnu, 220 × 150 cm
3. Prijetim dakle postojim – Ptičja strašila, 2023., akrilik na platnu, 220 × 150 cm
4. Pogreška iz ljubavi – Poruka cvjetne čaške, 2023., akrilik na platnu, 220 × 150 cm
5. Koliba u šikari – Mi koji smo čitali bajke, 2023., akrilik na platnu, 220 × 150 cm
6. Neostvarena – Popodnevno odmaranje, 2023., akrilik na platnu, 220 × 150 cm
7. Neostvarena – Rastanak, 2024., akrilik na platnu, 200 × 150 cm

Sanela Đurinec Raič rođena je 1979. godine. Završila je školu za Primijenjenu umjetnost i dizajn u Zagrebu, a 2003. diplomirala je slikarstvo na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu, u klasi prof. Igora Rončevića. Dobitnica je Rektorove nagrade za slikarstvo 2003. godine i prve nagrade Erste banke „Novi fragmenti IV“ 2008. Na Akademiji za likovnu umjetnost i oblikovanje u Ljubljani, u klasi prof. Gustava Gnamuša, magistrirala je umjetnost 2010. godine. Od 2015. do 2019. godine radila je u izdavačkoj kući Medicinska naklada kao ilustrator i umjetnički dizajner. Voditeljica je škole crtanja i slikanja „Ostvarenje“ u Gimnaziji Sesvete. Godine 2020. završila je program za stjecanje kompetencije nastavnika na Hrvatskom katoličkom sveučilištu u Zagrebu. Od 2020. godine vanjski je suradnik Muzeja Prigorja kao voditeljica edukativnih radionica u sklopu izložbenih programa.

E ostvarenje@outlook.com

M 098 541 822

SAMOSTALNE IZLOŽBE

- 2003. Zagreb, Galerija Vladimir Nazor (Knjižnice grada Zagreba), „DNK-niz“
- 2004. Zagreb, Galerija Matice Hrvatske
- 2005. Zagreb, Galerija CEKAO
- 2006. Zagreb, Galerija Kristofor Stanković
- 2007. Zagreb, Roland Berger
- 2007. Zagreb, Galerija Matice Hrvatske
- 2008. Zagreb, Izložbeni prostor Porezne uprave
- 2008. Zagreb, Galerija Francuske čitaonice
- 2010. Ljubljana, Bežigradska galerija
- 2011. Zagreb, Galerija Stančić
- 2012. Zagreb, Galerija Vladimir Filakovac
- 2014. Malinska, Galerija Sv. Nikola
- 2015. Zagreb, Galerija Oblok (Knjižnice grada Zagreba)
- 2018. Zagreb, Galerija Događanja
- 2020. Zagreb, Gliptoteka HAZU, Suprotstavljanja
- 2022. Zagreb, Galerija Vladimir Nazor (Knjižnice grada Zagreba), Izložba ilustracija „Zagonetni tragovi“
- 2023. Zagreb, Galerija Kranjčar, Sanela Đurinec Raič – Vesna Parun: kronologija približavanja i interpretiranja

SKUPNE IZLOŽBE

- 2001. Požega, Galerija Hajdarević
- 2002. Zagreb, Galerija Kristofor Stanković
- 2003. Zagreb, Galerija SC-a
- 2005. Zagreb, Dom HDLU-a
- 2006. Rijeka, Galerija Kortil
- 2008. Zagreb, Muzej Mimara
- 2010. Zagreb, Galerija Stančić, „Salon mladih“
- 2010. Ljubljana, Bežigradska galerija
- 2014. Zagreb, Dom HDLU-a
- 2019. Sesvete, Muzej Prigorja, Galerija Kurija, „Sesvetski likovni umjetnici i gosti“
- 2020. Sesvete, Muzej Prigorja, Galerija Kurija, „Sesvetski likovni umjetnici i gosti“
- 2020. Vinkovci, Gradski muzej Vinkovci, Galerija likovnih umjetnosti Slavko Kopač, „One su tu“
- 2024. Sesvete, Muzej Prigorja, Galerija Kurija, „Sesvetski likovni umjetnici i gosti“

KUSTOSKE IZLOŽBE

- 2019. Muzej Prigorja, Galerija Kurija, „Čez vodu skoči kopita ne smoči“, izložba polaznika edukativnih poduka iz crtanja i slikanja „Ostvarenje“ i korisnika Doma Medimar Sesvete
- 2020. Muzej Prigorja, Galerija Kurija, „Podijeli svoj osmijeh“, izložba polaznika edukativnih poduka iz crtanja i slikanja „Ostvarenje“
- 2021. Muzej Prigorja, Galerija Kurija, „I ti si umjetnik“, izložba polaznika edukativnih poduka iz crtanja i slikanja „Ostvarenje“
- 2021. Muzej Prigorja, Galerija Kurija, „Što svijetu sada treba“, izložba polaznika edukativnih poduka iz crtanja i slikanja „Ostvarenje“
- 2022. KGZ Jelkovec, „Slikanje, moj izbor!“, izložba polaznika dječje grupe škole crtanja i slikanja „Ostvarenje“
- 2022. KGZ Jelkovec, „Ptica u meni leti kamo hoće“, izložba polaznika teen grupe škole crtanja i slikanja „Ostvarenje“
- 2023. Galerija Kurija, Muzej Prigorja, „Unutar nje“, izložba polaznika grupe za odrasle škole crtanja i slikanja „Ostvarenje“
- 2022. Galerija Kurija, Muzej Prigorja, „Posljednje dijete u šumi“, godišnja izložba polaznika škole crtanja i slikanja „Ostvarenje“
- 2023. KGZ Sesvete, Galerija Oblok, „Terapija i umjetnost“, program art terapije uz popratne izložbe akademske slikarice Ivone Katalinić i polaznika škole crtanja i slikanja „Ostvarenje“
- 2023. Galerija ZIPS, „Snaga kruga“, zajednička izložba polaznika škole crtanja i slikanja „Ostvarenje“

SANELA ĐURINEC RAIČ – VESNA PARUN

KRONOLOGIJA PRIBLIŽAVANJA I INTERPRETIRANJA

NAKLADNIK: Muzej Prigorja • ZA NAKLADNIKA: Morena Želja Želle • PREDGOVOR: Žarka Vujić

FOTOGRAFIJE: Zdenko Bašić, Sanela Đurinec Raič • LIKOVNO OBLIKOVANJE: Tomislav Mrčić

SLOG I PRIPREMA ZA TISAK: Ovum • TISAK: Graforad • NAKLADA: 150 komada

ISBN 978-953-7820-78-7 (MEKI UVEZ) | ISBN 978-953-7820-79-4 (PDF)

STRUČNA KONCEPCIJA IZLOŽBE: Žarka Vujić • LIKOVNI POSTAV: Tomislav Dilber

TEHNIČKI POSTAV IZLOŽBE: Josip Kovačević • 3D VIRTUALNI RAZGLED: Mario Dokša

Sesvete, Trg Dragutina Domjanića 5 • 10. – 27. travnja 2024. godine

Izložba je ostvarena sredstvima Gradskog ureda za kulturu i civilno društvo Grada Zagreba i Ministarstva kulture i medija Republike Hrvatske

Pogreška iz ljubavi – Poruka cvjetne čaške, 2023., akrilik na platnu, 220 × 150 cm

2024. | 38. SEZONA

TETIANA MASLYK, 12. – 29. ožujka

SANELA ĐURINEC RAIČ, 10. – 27. travnja

ŽELJKO UREMOVIĆ, 9. – 24. svibnja

ANTUN MATEŠ, 6. – 21. lipnja

DUJE MEDIĆ I MIRAN ŠABIĆ, 17. listopada – 4. studenog

JELENA MARTINOVIĆ I IRENA GAYATRI HORVAT, 7. – 22. studenog

SESVETSKI LIKOVNI UMJETNICI I GOSTI, 12. – 31. prosinca

Galerija Kurija Muzeja Prigorja od 1986. vrlo aktivno sudjeluje na sesvetskoj i zagrebačkoj likovnoj sceni. Do danas je ostvareno tristo i više samostalnih i skupnih izložbi, od „Sesvetskog likovnog kruga“ do Jadranke Fatur, Vere Dajht Kralj, Vinka Fabrisa, Milene Lah, Vinka Fištera, Rudolfa Labaša i mnogih drugih, a kritike i osvrtne pisali su naši cijenjeni likovni kritičari i povjesničari umjetnosti poput Matka Peića, Vladimira Bužančića, Oke Ričko, Josipa Škunce, Zdenka Rusa, Nade Križić, Nikole Albanežea ili Milana Bešlića.

Galeriju su priznali HDLU, ULUPUH i HZSU.

VODITELJ PROGRAMA: Tomislav Dilber

SAVJET GALERIJE KURIJA MUZEJA PRIGORJA 2024.: Feđa Gavrilović • David Kelčec • Sanda Stanačev Bajzek • Barbara Vujanović • Tomislav Dilber